



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce **I. C.**, zastoupeného JUDr. Janem Matějkou, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2A, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení E., a. s., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2004, č. j. O-184148, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2006, č. j. 7 Ca 30/2005-56,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 4343,50 Kč, a to k rukám jeho advokáta do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**O d ů v o d n ě n í :**

Včasnou kasační stížností ze dne 10. 2. 2006 se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2004, č. j. O-184148 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví o zamítnutí námitek, uplatněných podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „dříve platný zákon o ochranných známkách“),

proti zápisu zveřejněného označení „E. I. I.“ do rejstříku ochranných známek, kterého se domáhala společnost E., a. s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“).

Městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám advokáta částku 5 795 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku. Soud považoval žalobu za důvodnou, neboť vycházel ze skutečnosti, že žalovaný omezil své hodnocení toliko na posouzení záměny přihlašovaného označení a namítaných známek včetně posouzení míry rozlišovací schopnosti, aniž by zhodnotil další relevantní kritéria, čímž nerespektoval ustálenou judikaturu Evropského soudního dvora (dále také „ESD“), v této oblasti. Dalším důvodem, vedoucím ke zrušení napadeného rozhodnutí, byla skutečnost, že žalovaný v řízení nezkoumal, zda namítané ochranné známky jsou známkami, které mají v České republice dobré jméno ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“). S ohledem na výše uvedené zavázal soud žalovaného, aby v dalším řízení vyjasnil, zda bude ve věci postupovat dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) nebo písm. b) zákona o ochranných známkách a provedl zhodnocení všech dalších v rozsudku uvedených kritérií, nikoliv tedy pouze podobnost přihlašovaného označení a namítaných ochranných známek.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítl tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem. Dle stěžovatele je hodnotící názor soudu zcela mimo prostor zákona o ochranných známkách a napadené správní rozhodnutí je naopak zcela v souladu s judikaturou ESD, neboť ani v rozsudku citované nálezy neukládají zkoumat všechny srovnatelné parametry starší a mladší ochranné známky, pokud tato označení nejsou shodná či zaměnitelně podobná. Podle platné právní úpravy k tomu, aby správní orgán mohl dospět k závěru, že ochranné známky jsou zaměnitelně podobné, musí v řízení shledat, že jsou splněny kumulativně následující podmínky: starší ochranná známka musí být shodná či podobná přihlašovanému označení, a obě tato označení se musí týkat shodných či podobných výrobků. Pokud tedy existuje shoda v obou těchto porovnávacích prvcích, pak správní orgán hodnotí, zda existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Povinnost hodnotit kritérium shodnosti či podobnosti výrobků také v případě, že obě označení si nejsou vnějším provedením podobná, je dle názoru stěžovatele nad rámec zákona. Stěžovatel odmítl argumentaci dovolávající se rozhodovací praxe Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu, neboť ten se zabývá zápisem ochranných známek Společenství.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel zdůraznil, že rozhodnutí ESD o předběžné otázce ve věci SABEL, BV v. Puma AG C-251/95 (dále jen „rozsudek ESD C-125/95 SABEL“), kterého se dovolává v napadeném rozsudku městský soud, se sice uvádí, jak hodnotit pravděpodobnost záměny ochranných známek, současně se zde však stanoví, že toto celkové posouzení vizuální, fonetické nebo významové podobnosti dotčených označení musí být založeno na celkovém dojmu, jakým známky působí, při zohlednění zejména jejich distinktivních a dominantních prvků. Rovněž v nálezu ESD v případě Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc. C-39/97 (dále jen „rozsudek C-39/97 Canon“), je uvedeno, že celkové posouzení pravděpodobnosti záměny zahrnuje vzájemnou souvislost mezi relevantními faktory a zejména podobnost mezi ochrannými známkami a mezi těmito výrobky nebo službami. Menší podobnost mezi těmito výrobky nebo službami může být vykompenzována větší podobností mezi známkami a naopak.

Dále stěžovatel uvedl, že zjištění podobnosti přihlášeného označení s již zapsanou ochrannou známkou a z toho vyplývající zásah do starších práv majitele známky je otázkou skutkovou, zatímco vlastní posouzení zaměnitelnosti je pak věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Namítá-li žalobce nesprávnost v zaměnitelnosti známky, měl by soud zkoumat rozhodnutí žalovaného pouze v mezích žalobních bodů, tj. jen z hlediska ustanovení § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), tedy zda rozhodnutí žalovaného obsahuje úvahu, na základě níž dospěl správní orgán k závěru o zaměnitelnosti či nezaměnitelnosti posuzovaných známek.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je kasační stížnost co do důvodů nesrozumitelná, že žalovaný nechápe obsah v rozsudku citovaných judikátů ESD, ani mechanismus působení komunitárního práva prostřednictvím rozhodování ESD o předběžných otázkách postupem dle čl. 234 Římské smlouvy. Argumentaci stěžovatele spočívající v odmítnutí závaznosti rozhodovací praxe Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu považuje za zcela irelevantní, protože se v posuzovaném případě nejedná o komunitární ochranné známky, o kterých je tento úřad příslušný rozhodovat. Za podstatné označil, že evropské komunitární právo mimo oblast ochranných známek Společenství, upravuje také oblast národních ochranných známek, a to nepřímo, prostřednictvím první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále jen „Směrnice č. 89“), kterou jsou členské státy povinny implementovat do národního práva.

Příslušné předpisy národního práva k implementaci směrnice je pak třeba vykládat ve světle textu a cíle směrnice [rozsudek ESD C-79/83 Harz]. Rozsudky ESD C-125/95 Sabel a C-39/97 Canon byly vydány Evropským soudním dvorem v rámci řízení o předběžných otázkách k výkladu Směrnice č. 89, která harmonizovala národní právní předpisy členských států, týkající se ochranných známek. Evropský soudní dvůr se v nich závazně vyjadřoval k tomu, jakým způsobem mají být jednotlivá ustanovení směrnice interpretována, v daném případě konkrétně její čl. 4 odst. 1, a tím současně i k tomu, jakým způsobem je nutno interpretovat příslušná ustanovení národních předpisů, které jednotlivé články směrnice implementují, tj. právě ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách. Dle názoru žalobce je ve světle této judikatury zřejmé, že k závěru o existenci pravděpodobnosti záměny je nutno zkoumat obě zákonem stanovené podmínky v jejich vzájemné souvislosti a nikoli striktně každou zvlášť, a pokud je učiněn závěr, že mezi starší ochrannou známkou a přihlašovaným označením neexistuje ani shodnost, ani podobnost, je povinností správního orgánu zabývat se dále také shodností, resp. podobností výrobku či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují. Podobnost totiž vždy existuje ve větší či menší míře s tím, že nižší stupeň podobnosti mezi označeními může být vyvážen vyšším stupněm podobnosti mezi chráněnými druhy výrobků či služeb, a naopak.

Právní názor stěžovatele, že vlastní posouzení zaměnitelnosti je věcí volného uvážení, označil žalobce za mylný. Soudní řád správní umožňuje s ohledem na Evropskou úmluvu o základních lidských právech a základních svobodách přezkum správních rozhodnutí v plné jurisdikci, tj. včetně skutkových otázek. S ohledem na výše uvedené je pak pro přezkum napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví rozlišování mezi skutkovými a právními otázkami zcela irelevantní. Žalobce nesouhlasil ani s právním závěrem, že by hodnocení

existence pravděpodobnosti záměny bylo věci správního uvážení, neboť takovou pravomoc zákon správnímu orgánu nepřiznává. Pojem „pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti“ je pojmem neurčitým, jehož výklad je podroben přezkumu ve správním soudnictví. Správní orgán je pak povinen nejen pod neurčitý právní pojem podřadit určitý skutkový stav, ale také tento neurčitý pojem objasnit a zdůvodnit, proč daný skutkový stav podřadil právě pod tento pojem.

Závěrem zdůraznil, že žalovaný zcela opomenul zkoumat, zda jeho ochranná známka má v České republice dobré jméno, a zda užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména straší ochranné známky, nebo jim bylo na újmu. V souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách se zamítne přihláška mladší ochranné známky bez ohledu na to, zda mezi přihlašovanou a starší ochrannou známkou s dobrým jménem existuje pravděpodobnost záměny za předpokladu, že by užívání přihlašovaného označení nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky, nebo jí bylo na újmu. Žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout.

Společnost E., a. s. se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti, a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatelem výslovně uplatněné důvody směřují do nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

K námitce stěžovatele týkající se hodnotícího názoru městského soudu, který je dle stěžovatele zcela mimo prostor zákona o ochranných známkách, Nejvyšší správní soud uvádí, že použití zákona č. 441/2003 Sb., na daný případ je v souladu s ustanovením § 52 odst. 2 cit. zákona, podle něhož pro řízení o přihláškách, která neskončila před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. zákona č. 441/2003 Sb.), se použije tento zákon.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) citovaného zákona se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou, a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle písmene b) citovaného ustanovení se přihlašované označení nezapiše za předpokladu, že je shodné nebo podobné starším namítaným ochranným známkám, které mají v České republice dobré jméno, pokud má být přihlašované označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které jsou zapsané starší namítané ochranné známky, avšak užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo

z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítaných starších ochranných známek nebo jím bylo na újmu.

Podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona o ochranných známkách, nestanoví-li zákon jinak, nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat označení shodné s ochrannou známkou, nebo označení jí podobné, pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je ochranná známka zapsána, avšak jde o ochrannou známku, která má dobré jméno v České republice, a jeho užívání by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranné známky, nebo jí bylo na újmu.

Při výkladu citovaných ustanovení je nutno zohlednit všeobecně známou skutečnost, že zákon o ochranných známkách byl připravován tak, aby byl účinný i v době přístupu České republiky do Evropské unie.

Je tedy zřejmé, že při koncipování návrhu tohoto zákona byla hlavním inspiračním zdrojem právní úprava na úrovni práva Evropského Společenství, tj. zejména již v tomto rozhodnutí uvedená Směrnice č. 89. Ostatně ze samotné důvodové zprávy k ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách vyplývá, že znění tohoto ustanovení vychází z transpozice právě této evropské směrnice do národního známkového práva. Zákonodárce zde měl zjevně v úmyslu přijmout takovou právní úpravu, která je slučitelná se Směrnicí č. 89 a s právními úpravami členských států Evropských společenství vycházejícími z této směrnice. O tom konkrétně ve vztahu k ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách svědčí i skutečnost, že jeho znění je v podstatě přesným převodem obsahu čl. 4 Směrnice č. 89, který stanoví, *že ochranná známka nebude zapsána do rejstříku a je-li zapsána, bude prohlášena za neplatnou pokud je totožná se starší ochrannou známkou a zboží nebo služby, pro které byla podána přihláška ochranné známky nebo byla ochranná známka zapsána, jsou totožné se zbožím nebo službami, pro které je starší známka chráněna* [čl. 4 odst. 1 písm. a) Směrnice č. 89]; *nebo pokud z důvodu totožnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti či podobnosti zboží nebo služeb, na něž se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti, včetně nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou* [čl. 4 odst. 1 písm. b) Směrnice č. 89].

Při použití vnitrostátního práva, ať jde o ustanovení předcházející směrnici nebo ji následující, je vnitrostátní soud, který má toto právo vyložit, povinen učinit tak co možná nejvíce dle smyslu a účelu směrnice, aby bylo dosaženo výsledku uvedeného ve směrnici, a byl tak splněn čl. 249, třetí pododstavec Smlouvy o založení Evropského společenství. Směrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům [např. rozsudek ESD C-14/83 Von Colson and Kamann, rozsudek ESD C-106/89 Marleasing]. Je proto nasnadě, že při výkladu § 7 zákona o ochranných známkách je nutno zásadně postupovat tak, aby tento výklad byl konformní s příslušnými ustanoveními Směrnice č. 89, zejména pak s jejím čl. 4, a tedy i s judikaturou ESD, která se k výkladu tohoto článku vztahuje. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud nepochybil, když ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách vyložil ve světle textu a cíle Směrnice č. 89, a jeho hodnotící soud je tak zcela v souladu s národní právní úpravou.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s druhou kasační námitkou stěžovatele, že napadené správní rozhodnutí je zcela v souladu s judikaturou ESD, neboť ani v rozsudku citované nálezy neukládají povinnost zkoumat všechny srovnatelné parametry starší a mladší ochranné známky, pokud tato označení nejsou shodná či zaměnitelně podobná. V rozsudku

ESD C-125/95 SABEL Evropský soudní dvůr mimo jiné vyslovil závěr, že „*pravděpodobnost záměny je třeba posuzovat globálně, s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu*“, tj. odmítl zaměřovat se pouze na srovnání označení jako takových, ale zdůraznil, že je třeba brát v úvahu všechny rozhodující faktory. V rozsudku ESD C-39/97 Canon Evropský soudní dvůr konstatoval, že globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory přičemž „*nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami a naopak*“. ESD dále uvedl i některá kritéria, k nimž je třeba přihlížet při hodnocení podobnosti výrobků či služeb, jako je např. jejich povaha, zamýšlený účel, způsob použití a okolnost, zda si navzájem konkurují, nebo se doplňují. Dle závěru v tomto rozhodnutí uvedené známky mající vysoký stupeň rozlišovací způsobilosti buď samy o sobě nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, požívají vyšší ochrany, než známky s menší rozlišovací způsobilostí.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že vzhledem k absenci jak shodnosti tak podobnosti mezi přihlašovanými a namítanými ochrannými známkami, nebylo nutné zabývat se dále otázkou shodnosti či podobnosti výrobků a služeb, a že s ohledem na ekonomii řízení nezkoumal, zda mají ochranné známky č. 173782 a č. 224369 dobré jméno, či zda by užívání přihlašovaného označení mohlo těžit z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starších namítaných ochranných známek, nebo jím bylo na újmu. Nejvyšší správní soud proto nemůže přisvědčit argumentaci žalovaného o souladu jeho rozhodnutí s citovanou judikaturou ESD. Pojem „*pravděpodobnost záměny*“ ve smyslu Směrnice č. 89, ale i národního ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách (na rozdíl od ustanovení § 9 dříve platného zákona o ochranných známkách, který hovořil toliko o zaměnitelné ochranné známce přihlášené pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby), zahrnuje posouzení jak podobnosti označení, tak i jimi chráněných výrobků nebo služeb, a to jako dva neopomenutelné a vzájemně se ovlivňující faktory [viz zejména rozsudky ESD C-251/95 SABEL, I-6191 Recueil, C-39/97 Canon, I-5507 Recueil].

Zcela zavádějící je polemika stěžovatele ohledně rozlišování skutkových a právních otázek, v rámci níž dovozuje, že by soud měl zkoumat napadené rozhodnutí pouze z hlediska § 34 odst. 5 správního řádu, tedy zda obsahuje úvahu, na základě níž dospěl správní orgán k závěru o zaměnitelnosti či nezaměnitelnosti posuzovaných známek. Citovaný právní názor stěžovatele, právě tak jako jeho odkaz na § 34 odst. 5 správního řádu, podle něhož provádění důkazů náleží správnímu orgánu, svědčí o naprostém nepochopení povahy změn, jež správní soudnictví prodělalo s účinností od 1. 1. 2003 v důsledku přijetí soudního řádu správního.

Jedním z ústavních deficitů úpravy správního soudnictví účinné do 31. 12. 2002, obsažené v části páté o. s. ř. bylo vyloučení možnosti provádět dokazování (srov. § 250i odst. 1 o. s. ř., ve znění tehdy účinném). V důsledku toho se tato právní regulace ocitala v rozporu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod, zakotvujícího princip plné jurisdikce. Jak konstatoval Evropský soud pro lidská práva kupř. ve věci *Le Compte et al.* z roku 1981, článek 6 odst. 1 citované Úmluvy nerozlišuje skutkové okolnosti a právní otázky; stejně jako tyto právní otázky mají i skutkové okolnosti určující význam pro výsledek řízení, které se týká práv a závazků občanské povahy. Právo na soud a na jurisdikční řešení sporu proto platí jak pro právní, tak i pro skutkové otázky. Lze tedy shrnout, že z principu plné jurisdikce vyplývá, že správní soud, přezkoumávající rozhodnutí správních orgánů, jež samy o sobě nesplňují požadavky čl. 6 odst. 1 Úmluvy

o ochraně lidských práv a základních svobod, musí nutně požadavkům tohoto článku vyhovovat, a to včetně oprávnění provádět dokazování.

Současná úprava správního soudnictví, obsažená v soudním řádu správním, je s těmito východisky zcela v souladu. Provádění dokazování obecně předvídá § 52 s. ř. s., a pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je blíže reguluje § 77 s. ř. s. Z druhého odstavce citovaného ustanovení se výslovně podává, že v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Vzhledem k přezkumné povaze správního soudnictví je potom rozsah dokazování omezen § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tak, že nemá jít o rozsáhlé nebo zásadní doplnění dokazování, neboť takové nedostatky ve zjišťování skutkového stavu jsou důvodem kasace napadeného rozhodnutí.

Domnívá-li se tedy stěžovatel, že správnímu soudu nepřísluší provádět dokazování, jde o závěr zcela mylný a neodpovídající ani požadavkům Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani současné úpravě správního soudnictví.

K poslední stěžovatelově námitce, že soud zkoumal napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, ačkoliv jej měl zkoumat pouze z hlediska ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu, Nejvyšší správní soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se městský soud zcela správně zaměřil na hodnocení, zdali úsudek žalovaného je logicky možným závěrem vycházejících z premis, které byly nastoleny. V těchto směrech soud uvážil, že žalovaný svůj úsudek o nezaměnitelnosti sporných známek nemohl učinit, neboť omezil své hodnocení toliko na posouzení záměny přihlašovaného označení a namítaných známek, včetně posouzení míry rozlišovací schopnosti, aniž by zhodnotil další relevantní kritéria.

Otázkou, zda namítané známky požívají v České republice dobrého jména ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, se pak s ohledem na ekonomii řízení nezabýval vůbec. Citovaným ustanovením byl do českého právního řádu zaveden institut známky s dobrým jménem. Dobré jméno je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známku v důsledku jejího užívání zná, a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označenými očekává, a věnuje jí svou důvěru. Tato skutečnost má za následek zvýšení hodnoty takové známky. Znamka s dobrým jménem je známkou natolik silnou, že odlišuje jejího vlastníka od jiných osob bez omezení na určitý druh zboží nebo služeb. Ochrana poskytovaná známce s dobrým jménem není podmíněna zjištěním, že mezi známkou s dobrým jménem a označením existuje takový stupeň podobnosti, že by v příslušné části veřejnosti existovala mezi nimi pravděpodobnost záměny. Pro stupeň podobnosti mezi známkou s dobrým jménem a označením je postačující, že si příslušná část veřejnosti vytvoří spojení mezi označením a známkou [Rozsudek ESD Adidas Salomon AG a Adidas Benelux BV v. Fitnessworld Trading Ltd C-408/01]. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uzavírá, že poukáže-li žalovaný s odkazem na ustanovení § 52 odst. 2 zákona o ochranných známkách na nutnost užití nové úpravy známkového práva zakotvené v § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona, avšak své rozhodnutí z hledisek tam uvedených (dobré jméno namítané starší ochranné známky v České republice a to, zda by užívání přihlašovaného označení nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu) vůbec neodůvodní, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Kasační stížnost byla shledána nedůvodnou, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 věty poslední zamítl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, vůči žalovanému. Nejvyšší správní soud úspěšnému žalobci přiznal paušální částku 3500 Kč (§ 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb.) a režijní paušál za dva úkony právní služby ve výši 75 Kč, zvýšených o DPH v sazbě 19 % ve výši 693,50 Kč, celkem 4343,50 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Stěžovateli, který úspěch ve věci neměl, právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Tato částka bude uhrazena stěžovatelem žalobci do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2006

JUDr. Josef Baxa  
předseda senátu